

Vinice, víno, kostely a komáři

Návštěva Bzence a okolí [6]

Putování od prázdného hrobu do plného společenství

Kázání O. Kováče [2]

O hledání nového kazatele — co říkají řády [4]

Z historie vinohradského sboru [9]

Knihy k užítku i potěšení ze sborové knihovny [11]

Putování od prázdného hrobu do plného společenství — z beznaděje do naděje

Kázání na pondělí velikonoční

Lk 24,13-35

Milé sestry a milí bratři v Kristu, milý vinohradský sbore,

mám za to, že tento oddíl z Evangelia mluví velmi výrazně o povaze cesty Kristova lidu v tomto světě. Máme-li odpovědět na otázku, kým jako církev jsme, co nás utváří, odkud přicházíme a kam směřujeme, může nás tento poutnický příběh velmi zásadním způsobem orientovat. Tak jako byli ti dva Ježíšovi přátelé na cestě, jsme i my jako církev ve své rozmanitosti sdružením neustálých poutníků na cestě. Odkud a kam jdeme, nám právě krásně naznačuje tento příběh, který evangelista Lukáš zařadil ihned za zprávu o prázdném hrobu, aby tak naznačil, že Ježíše Krista nemáme již hledat umučeného na kříži, ani v jeho hrobě, ale že jeho příběh — jeho evangelium — pokračuje v Kristově církvi. Tento oddíl z Evangelia však nemusí promlouvat pouze k církvi, ale ke každému člověku, neboť život člověka je cestou odněkud někam. Cestou, která se dělí na dílčí úseky, kdy člověk putuje z beznaděje do naděje a ze smutku k radosti. Záleží pak na tom, jak plně prožívá každý člověk příběh své cesty, svého putování. Chceme-li, aby nám příběh o putování dvou Ježíšových přátel z Jeruzaléma do Emaus a nazpět do Jeruzaléma vypověděl, odkud a kam jako Kristova církev směřujeme, kým jsme, co nás utváří, vyplatí se zařadit jej do širšího kontextu, jak je vyprávěn v celku evangelia o Ježíši Kristu.

Ti dva muži žili život, který se podobal životům mnoha jiných lidí v Izraeli. Měli své vlastní představy o životě, připomínali si dějiny svého lidu a představovali si, že se jednou jejich život změní, že přijde nějaký Mesiáš — podobně jako lidé několik posledních desetiletí věří například v zázračnou moc lidského pokroku a lidské vynalézavosti, která bude stále přinášet prosperitu a všeobecnou spokojenost lidstva. Pak však přišla v životě oněch dvou mužů chvíle, kdy potkali Ježíše z Nazareta. Viděli vše, co konal, a slyšeli jeho slova, která byla vždy v souladu s jeho činy. On byl pro ně tím, kdo jim přinesl opravdovou naději, radost a víru v budoucnost. On byl pro ně i pro další oním očekávaným Mesiášem, ale také tím, který jim porozuměl. Od něj často slyšeli, že bude muset trpět a zemřít a jaký to má smysl, ale nikdo z Ježíšových učedníků to nechápal nebo ani nechtěl pochopit, vždyť zabývat se smrtí člověka, kterého máme rádi, je pro člověka hrozné a naše cítění se tomu urputně brání. Ve chvíli, kdy byl Ježíš zatčen a odvečen k výslechu, se rozprchla většina jeho přátel do všech stran. Někteří se v doprovodu žen dívali, jak ten, který jim přinesl tolik chvílí radosti a víru v budoucnost, totiž pravou naději, byl ukřižován a opravdu zemřel a jejich přítelkyně a manželky viděly, jak byl pohřben. Mohli bychom říci, že zde příběh končí a oběť byla vykonána. Jak prorok Izajáš napsal: „Tím, co zakusí, získá můj

spravedlivý služebník spravedlnost mnohým; jejich nepravosti on na sebe vezme. Proto mu dávám podíl mezi mnohými a s čestnými bude dělit kořist za to, že vydal sám sebe na smrt a byl počten mezi nevěrníky. On nesl hřích mnohých, Bůh jej postihl místo nevěrných.“ Ano, platí, že Kristus byl poslán od Boha, o kterém vyprávějí proroci a všichni svědkové ve Starém zákoně. Ježíš je tím izajášovským služebníkem, který se stane obětním beránkem a který zajistí vysvobození ze země otroctví a soužení pro lid Boží ze všech národů, neboť místa soužení jsou na celém světě a nejen kdysi v konkrétním Egyptě za doby faraonů. Místa otroctví a soužení jsou ve světě i dnes, proto tolik potřebujeme Krista a jeho lásku. Ale příběh v Evangeliu tím nekončí, a tak přesahuje Starý zákon. Ten, který byl mrtvý, není již v hrobě. Nejprve se nikdo ani nic jiného nedozví. Ženy, které přišly ke hrobu, vědí jen to, že Ježíš tam není. Apoštol Petr přišel vše exaktně prozkoumat a zjistil, že tam jsou jen plátna, kterými se tělo mrtvého obvazovalo, ale tělo nikde. Záhada. Záhada, která byla pouhým faktem, jenž nikomu nepomohl. Nikdo se neradoval. Naopak naši dva muži odešli pryč z Jeruzaléma, sestoupili dolů — z naděje do své beznaděje. Jak tak kráčeli a hovořili spolu, změnila se jejich cesta v pout' duchovní, v cestu, na kterou nikdy nezapomenou. Kdy nastal ten zlom, jímž se jejich cesta změnila v cestu duchovní obnovy? V té chvíli, kdy začali tvořit společenství a my můžeme říci církve, hovořili o Kristu. Platí, že tam, kde jsou dva nebo tři ve jménu Kristově, tam je On uprostřed nich. Ale nesmí ti dva či tři tvořit uzavřenou sektu či být jen zamčení ve své vlastní beznaději nebo povýšenosti vyvolených svatých či

v diskusích, které zůstávají ostatním nerozumitelné. Společenství se začíná opravdově tvořit tehdy, kdy si lidé navzájem sdělují své zármutky a radosti. Ti muži se nejdříve pozastavovali nad tím, že by někomu měli sdělovat svůj duševní i duchovní smutek, ale nakonec to učinili a v té chvíli se obrátili od beznaděje k naději. A když poznali, že se setkali s tím, kdo jim tolik chyběl, běželi nazpět vzhůru do Jeruzaléma — vzhůru do naděje, aby radost a naději předali dalším.

Evangelium o Kristu, víra a Kristova církev jsou tedy založeny na svědectví, na sdílení se mezi sebou. Celá Bible od začátku až do konce je plná svědectví. Příběhy ve Starém zákoně i Evangelia a novozákonní epištoly byly napsány, aby svědčily o Bohu, o Kristu a jeho působení ve světě a v člověku. Jsem přesvědčen, že i dnes je církev, jakožto společenství poutníků na cestě, utvářena a proměňována pouze vzájemným svědectvím o setkání s Kristem a jeho působením na nás lidi. To se děje, když se v církvi vykládá Bible a ve společenství při hodování kolem stolu Páně při svaté Večeři Páně, i kdykoliv se sejdou lidé v dobré vůli. A tak jako cesta oněch dvou mužů skončila tím, že našla svůj cíl ve společenství těch, kteří potřebovali jeden druhému sdělit radost z toho, že Ježíš žije a neopouští je, tak i setkávání v církvi při biblických hodinách, vyučování náboženství, setkávání mládeže a při bohoslužbách nemá přece svůj cíl ve vzdělávání se, ale ve vzájemném sdílení o víře, naději a lásce. Pak nám začnou hořet srdce a to se pozná tak, že je nám spolu dobře jako u zdroje, který dává příjemné teplo a světlo.

Bratři a sestry, často my lidé ve světě i v církvi propadáme pocitu, že nic nefunguje a že nejlepší je utéct či se uzavřít, jak se říká, udělat se jen pro sebe a pro

svou rodinu. Ten však, kdo se vydá na duchovní pouť vzájemného sdílení, začne stoupat a objeví naději s druhými kolem sebe. Já jsem přesvědčen, že Ježíši Kristu není lhostejný náš smutek, naše pocity. On přichází a potkává nás na naší cestě. Jiný důkaz toho však není, než život jako svědectví těch, kteří zažili setkání se živým Kristem v rozmanité podobě a to

setkání je změnilo, takže již nejsou takoví jako dříve. A taková proměna může mít podobu naprosto jakoukoli, co si může člověk jen představit. Tím pak, že si svou zkušenost lidé chtějí očima, dotykem či slovy sdělit, je utvářena a proměňována Kristova církev.

Ondřej Kováč

O našem hledání

Co říkají řády o volbě kazatele a jak si s tím počínáme

V minulém čísle Hroznu jsme si mohli číst o besedách na téma sbor a hledání nového kazatele. Protože se objevily otázky, jak by měl výběr kandidátů na kazatele a následně i volba podle církevních řádů probíhat, zkusím znění řádů trochu přetlumočit a zrekapitulovat i dosavadní postup staršovstva v této věci.

Protože je volba kazatele pro sborový život opravdu důležitou událostí, klade na ni naše církevní zřízení poněkud větší požadavky, nežli je tomu třeba u volby staršovstva. Kazatele volí sborové shromáždění, to je ale až poslední krok volebního dění. Podle Jednacího a volebního řádu celé volby připravuje staršovstvo a podle Církevního zřízení staršovstvo navrhuje sborovému shromáždění kandidáty k volbě. To smí však udělat až poté, co kandidáta schválí pro volbu na konkrétním sboru synodní rada, jíž se navrzení kandidáti sdělí skrze seniorátní výbor. Pro jednu volbu může být kandidá-

tů více — s každým zvláště však staršovstvo musí ještě před oznámením jeho kandidatury synodní radě projednat podrobnosti jeho povolávací listiny. Teprve potom synodní rada, nemá-li námitek, vydá pokyn k volbě, a tedy k uspořádání volebního shromáždění. Z toho plyne, že nelze navrhopvat kandidáty na kazatele až při volebním shromáždění. Kandidátem se může stát každý člen naší církve, který má dekret volitelnosti. Pokud však oslovujeme kazatele sloužícího v jiném sboru naší církve před uplynutím období, na které tam byl zvolen, je volitelný až po udělení dispensu SR (na jeho vlastní žádost a na základě projednání volby se stávajícím sborem a seniorátem). Jak vidíme, procedura není úplně jednoduchá.

Pro přípravu voleb naše staršovstvo ustanovilo zvláštní „farařskou“ komisi. Jejím hlavním úkolem je v současné době hovořit o možných kandidátech a doporučovat staršovstvu koho (a jakým způsobem) oslovit. Jejimi členy jsou (v abe-

cedním pořádku) Pavel Filipi, Matěj Cháb, Marta Kadlecová, Aleš Laichter, Zdena Novotná, Petr Sláma, Jana Šarounová, Jakub Šilar. Komise se sešla zatím dvakrát a hovořila o případných kandidátech, o postupu při jejich oslovování, o tom, jestli si máme dělat konkrétní představu obdarování faráře, kterého bychom si přáli v našem sboru mít. Staršovstvo dále schválilo, že osloví dopisem faráře a farářky, jejichž jméno někdo navrhl a proti jejichž případné kandidatuře nezazní ve staršovstvu výrazný nesouhlas. Pokud zazní, staršovstvo bude hlasovat o tom, jestli dotyčného osloví či ne. V případě, že se někdo přihlásí sám, zazní opět jeho jméno ve staršovstvu, a pokud nevznikne zásadní nesouhlas, který by vyvolal hlasování o pokračování v rozhovorech, staršovstvo bude nadále s dotyčným jednat. Prozatím jsou tedy jednání v začátcích.

Členové našeho sboru byli již dvakrát vyzváni k účasti na rozhovoru nad výběrem kandidátů, nejdříve na otevřené

části staršovstva dne 13. dubna a pak při diskusi o tom, kam směřuje vinohradský sbor, která proběhla 14. května. Věřím, že každý starší a každý člen „farářské“ komise bude vděčný za rozhovor o možných kandidátech a názor na vedení výběru a přípravu voleb.

Dovolím si na závěr osobní prosbu: bratři a sestry, nehledejme génia typu Járy Cimrmana. Kolik je ve sboru lidí, tolik představ o tom, jaký má náš příští farář být. Nemůžeme počítat s tím, že náš nový kazatel bude vyhovovat úplně všem, těžko najdeme člověka, který bude nejlepší ve všech oblastech sborové práce. Pro něco bude mít menší obdarování, pro něco snad větší. Přemýšlejme proto, co je pro nás to úplně nejdůležitější, to, bez čeho by se nám do kostela chodilo podstatně hůře. A ještě jedna věc: možná, že také sami máme daleko do Járů Cimrmanů, z nichž by třeba měl rád složený svůj sbor náš příští farář.

Jana Šarounová

Vinice, víno, kostely a komáři

Z návštěvy Bzence a okolí

Čeští králové měli prý v Bzenci své vinice a ve sklepeních svého hradu i dobrá vína. Že čeští králové věděli, co je dobré, jsme si měli o prvním květnovém víkendů znovu možnost ověřit. Již tradičně vykonal vinohradský sbor vizitaci bzeneckých vinic i vína z nich vzešlého. Díky za tyto chvíle patří hlavně Janě a Jirkovi Fučíkovským, kteří na sebe vzali starosti o zajištění hladkého běhu soboty i neděle.

Po sobotní odpolední procházce po vinicích a večerním občerstvení těla i ducha jsme se účastnili nedělních bohoslužeb ve sboru v nedalekém Javorníku nad Veličkou. Z krátké přítomnosti ve zdejší sboru na mne dýchla radost a myslím, že mnohým z nás se pojem „živá reformovaná tradice“ doplnil novým obsahem. Toto o sobě uvádí javorníčtí na svých webových stránkách: *Javorník je přitažlivý svou osobitou atmosférou duchovního života zdejších evangelíků, kteří jsou potomky Českých bratří, žijících zde v 17. stol. Současná podoba sboru je dána lidovým charakte-*

rem církve se silnými tradičními prvky. Dosud se např. v javornickém kostele zpívá z Elsnerova kancionálu z r. 1753, tištěného „švabachem“ (kurentem) a konfirmační slavnost se odehrává v tradičních javornických krojích. Myslím, že tato slova odpovídají velmi přesně.

Posledním bodem programu byla návštěva mikulčického památníku, jednoho z největších duchovních i světských center Velké Moravy, na kterém jsou odryty základy 12 kostelů, z nichž některé postaveny ještě před příchodem Konstantina a Metoděje. Praveno, že tento hrad se svými kostely byl v minulosti dobře strážěn jak přírodními překážkami, neb vystavěn na ostrovech, tak i silnou posádkou. Nedávná povodeň zapříčinila to, že z řeky a jezer, které po sobě zanechala na polích, povstali noví bojovníci v podobě komárů nevídaných rozměrů, kteří nás dříve či později zahrnali na ústup. Obtíženi mnoha radostmi jsme se tak vraceli domů.

Matěj Cháb

□ **Na bohoslužbách v Javorníku**

Jarní výlet do Bzence bývá pro nás i příležitostí, jak aspoň trochu poznat jiné sbory té naší velké, českobratrské evangelické. Po loňské návštěvě Kyjova, kde na nás v městské modlitebně dýchla

živost nevelkého sboru, jsme se letos vydali zase do Javorníka. K úhlednému tolerančnímu kostelu už docházely hloučky místních, takže moc zabloudit se nedalo.

Kostel vyzdobený malbami v duchu tradičních výšivek má také tradiční uspořádání — kazatelna a stůl Páně jsou uprostřed a ze tří stran je obklopují lavice

— ze tří stran se dá také do kostela vstoupit. To však není vše, co připomene dávnou minulost tolerančních sborů: na lavicích vedle našich zpěvníků leží staré kancionály, silné, tolikerým používáním ohmatané, některé dokonce ještě ve švabachu. Nevíme přesně, jestli kancionály nepatří konkrétním bratřím a sestram, kteří v kostele na tomto místě možná vždy sedávají, proto si vybíráme místa v lavici poněkud s nejistotou. Nejistotu ještě umocňuje to, že ženy a muži zde sedí odděleně — jak se ale zdá, není to nepřekročitelné pravidlo, protože když se od naší „koedukované“ skupinky oddělí bratr místokurátor a jde si hrdě sednout do lavice pro muže, usedne do vedlejší lavice jedna z místních sester.

Přišli jsme na rodinné bohoslužby — mladý bratr farář Hurta vede skupinku mládeže a dorostu ve zpěvu, sám s baskytarou v ruce — v kombinaci s talárem to vypadá opravdu netradičně. Mládež

zpívá i hraje nadšeně, písně mají probuzenecký charakter a sladké melodie. Po jejich doznění se zase chvíli zpívá z kancionálu a chvíli ze zpěvníku. A kázání? Je o tom, že kdo chce být největší, má být služebníkem všech, a je taky trochu o obraze vepředu: rukou pečlivé sestry jsou na něm vyšita jména všech kazatelů sboru, a tak jsou vzpomínáni tito služebníci i sestra, jejíž neokázalá služba spočívala třeba právě v darování svého umění. Tradice se mísí s přítomností.

Po bohoslužbách chválíme bratru faráři práci s mládeží a dovidáme se, že víra je stále hodně důležitá v místních rodinách. Napadá mě, že ač se náš velkoměstský sbor přece jen liší od tohoto moravského, udržujícímu mnohé tradice minulosti, zrovna touhu mít víru v Pána Boha za to nejdůležitější v našich rodinách snad máme společnou.

Jana Šarounová

Z historie vinohradského sboru XXIX

1944

Začátkem roku 44 si vedle starostí o hospodaření (splácení hypotéky a projednání vztahu ke kazatelským stanicím) připomněl sbor dvacetileté výročí působení faráře Jerieho, připomenuto bylo i životní jubileum bratra Duška a památka zesnulého profesora Žilky.

Již v únoru byly znovu probírány věci hospodářské a konstatováno, že sbor je již bez dluhu a že obětavost roste. Spolu s tím byly také schváleny účty za předchozí rok a přijat sborový rozpočet.

Bratr farář v tomto roce převzal další povinnosti na synodní radě, a částečně se proto uvolnil ze sborové práce. Protože byl v té době bratr Křenek v exilu, byl hledán druhý vikář, za kterého byl povolán bratr Jokl (volba se konala v říjnu roku 44). V létě byl připraven program vzdělatelných večerů na další období (44/45) a byl také prodloužen status kazatelské stanice Vršovic o další rok.

V září začal farář Jerie vykonávat úřad náměstka na synodní radě a ve sboru kázal jen dvakrát měsíčně. Život ve sboru pokračoval v plnosti. Projednávána situace vršovických — dohodnuto, že pro konání bohoslužeb bude zde využívána místnost u metodistů, kde byly od října zahájeny odpolední bohoslužby.

Na podzim projednávalo staršovstvo pokyny pro účastníky bohoslužeb v případě vyhlášení leteckého poplachu (pro takový případ nařizeno ukončení bohoslužeb, přesun žen a dětí do krytu, muži by v takovém případě zařídili pod vedením staršovstva pořadatelskou službu).

1945

Začátkem roku bylo vzpomenu 60. narozenin faráře Jerieho. Za účasti bratra seniora se dále jednalo o evangelizační práci v seniorátu a o ustavení sborového evangelizačního odboru. V únoru staršovstvo jednalo o životě sboru v mimořádné situaci, usneseno, že v době přerušení vyučování ve školách bude náboženství vyučováno ve sborových prostorách dle zvláštního rozvrhu. Dále jednáno o rozšíření osobních návštěv u přistoupivších a novomanželů. Referováno o rostoucí práci ve Vršovcích. Březnové sborové zastupitelstvo bylo informováno o tom, že při náletu 14. února byla zasažena oblast sboru. Sborová sestra organizovala pomoc postiženým členům sboru. Rozhodnuto věnovat postiženým trvalou péči. Sborovému odboru sociálnímu byla svěřena synodní radou celopražská distribuce potravin, darovaných pražským sborům z venkova.

Na dubnové schůzi konstatováno, že účast na sborovém životě pro obecné překážky poklesla, zejména u mládeže, konfirmandů a dětí. V květnu se jednalo o opatřeních pro sborový život, dohodnuto, že prozatím stále zůstanou v platnosti opatření dříve přijatá, a to zejména dřívější počátek bohoslužeb (který byl počátkem roku posunut na půl devátou, spolu s ním i počátek nedělní školy).

V červenci se vrátili z koncentračního tábora bratři Řepa a Korčák. Oba byli kooptováni do staršovstva. Sborový život plánováno v plnosti rozvinout opět po prázdninách.

*Podle materiálů br. V. Chadima
sepsal mch*

□ Pozdravy adoptivním rodičům

Jsem velmi potěšena, že mohu vyřídit pozdravy od naší adoptivní holčičky Kalpany a reverenda Fr. Mendema Andrewa.

Reverend Fr. Mendem Andrew je ředitelem církevní školy, kterou Kalpana navštěvuje. Píše nám, jakou měla Kalpana obrovskou radost z tolika adoptivních rodičů, z dopisu i fotografie. Také píše, že Kalpana složila roční zkoušky a odjela k rodičům na letní prázdniny.

Připomínám, že Kalpaně bude teprve 9 let a ještě neumí natolik anglicky, aby nám napsala delší dopis. Nebyla jsem si jistá, nakolik rozuměla mému dopisu. Jsem proto moc ráda, když vím, že jí někdo pomáhá a ještě je natolik ochoten, že nám odepíše. Ráda všem zájemcům na požádání věnuji kopii dopisu.

Zároveň bych ráda poděkovala dětem a mládeži, kteří z peněz ze sbírek z nedělní školy nakoupili dárečky Kalpaně k narozeninám, napsali jí dopisy a nakreslili obrázky. A také díky vám všem, kteří Kalpanu i George podporujete finančně.

Jana Fučíková

□ Z jednání staršovstva

Staršovstvo na svých pravidelných schůzích 13. 4. a 11. 5. mj.:

■ vzalo bez výhrad na vědomí, že sbor uhradil další poplatek na Adopci na dálku pro George Kassuleho ve výši 7.000 Kč;

■ souhlasilo s návrhem hospodářské komise, aby sborové účetnictví vedla od 1.5.2006 Jana Fučíková za stejných fi-

nančních podmínek jako předtím Eva Svobodová;

■ vyslechlo zprávu o obchůdku Jednoho světa a zvolilo Miroslavu Holubovou a Miloše Lešikara zástupci našeho sboru ve správní radě o.p.s. Jeden svět.

(es)

□ Tábor v Orlovech

Od 27.srpna do 3.září, tedy poslední prázdninový týden, chystáme sborový tábor. V Orlovech u Humpolce na Českomoravské vysočině, na stejném místě jako vloni. Je to skautské tábořiště se stany s podsadou i se zděnými budovami. Přijet mohou děti, rodiny s dětmi i další členové sboru. Třeba jen na několik dní. Čekají je hry, výlety, soutěže, zpívání, povídání a jistě i nejedno překvapení. Část mládeže na tábor přijede z hudebního festivalu v Jimramově, který začíná již v pátek 25.srpna. Bližší informace o festivalu i o táboře jsou u sborové sestry Jarmily Raisové.

Knihy k užitku i potěšení

Minule jsme si přiblížili jedno z nehorších období vydávání křesťanské literatury, padesátá léta, v autentickém podání nakladatele br. Laichtera. Naopak zřejmě největší rozlet nastal krátce po roce 1990, kdy bylo redakčně rozpracováno v různých církvích poměrně dost titulů, které však byly realizovány jen nesnadno a postupně. Najednou tu byla možnost vydávat prakticky všechno. K tomu se samozřejmě přidaly i tituly, které před rokem 1990 nesměly být ani připravovány k vytištění.

Nekatolickou literaturu výrobně zajišťovalo Evangelické nakladatelství ENA, které pracovalo vedle Kalicha pro Jednotu bratrskou, Bratrskou jednotu baptistů, Evangelickou církev metodistickou a Církev bratrskou, volnější pracovní spolupráce byla i s vydavatelstvím Blahoslav Čs. církve husitské, Biblickou společností, Ekumenickou radou církví, Kostnickou jednotou, Pravoslavnou cír-

kví a dalšími organizacemi. ENA zajišťovalo nejen výrobu knižních titulů, kterých bylo např. v roce 1991 více než 40, ale také periodik — celkem 12 titulů novin a časopisů jmenovaných církví a mezicírkevních organizací (mezi nimi i Kostnické jiskry, Český bratr, Bratrstvo, Český zápas atd.). Významná byla i produkce merkantilních tiskovin (pohlednic, plakátů, kalendářů, dopisních papírů, prospektů, reklamních letáků, blahopřání a dalších příležitostných tisků) a také hudebnin a zvukových nahrávek (v té době pořízená nahrávka Biblických písní A. Dvořáka s Eduardem Hakenem za doprovodu německého varhaníka M. G. Schneidera — mimochodem autora známé písničky „Díky“ — se dodnes na CD dobře drží v hitparádách vážné hudby).

Velmi důležitá a potřebná byla a je především spolupráce s Biblickou společností, o které si povíme příště.

Miloš Lešikar

□ Recenze

JUBILEJNÍ SBORNÍK 1903 - 2003

(Jan Blahoslav Čapek, vydala Kostnická jednota v roce 2001 v nakladatelství L. Marek v Brně)

Jedná se o jubilejní sborník ke 100. výročí narození prof. dr. J. B. Čapka. Sborník měl doplňovat také seminář a výstavu k tomuto výročí a přibližuje nejen tohoto významného theologa, ale i tehdejší dobu a církevní prostředí, ve kterém žil. Na sestavení sborníku se podílela řada spolupracovníků a přátel z Pedagogického muzea J. A. Komenského v Praze, sekretariátů Kostnické jednoty a Synodní rady ČCE, Evangelické theologické fakulty UK, Husitské theologické fakulty UK a Komeniologické skupiny Filosofického ústavu AV ČR.

SETKÁNÍ S VIKTOREM FISCHLEM

(Milada Kad'ůrková, obálka a graf. úprava s použitím koláže K. Harudy Jiří Troskov, vydala Mladá fronta, Edice Osudy, Praha 2002)

Kniha vznikla na základě korespondence, osobních setkání i telefonických rozhovorů autorky s V. Fischlem. Nevšedně bohatá a pestrá životní cesta básníka, spisovatele a diplomata je tu podána věrně a zřetelně v hlavních konturách. V. Fischl přináší duchovní východiska obecně lidských filozofických zápasů, o nichž jsme si většinou odvykli hovořit, ale které stále nosíme v sobě. Přináší také bolestně postrádaný důraz na etiku vztahů lásky, manželství, přátelství a všeobecné lidské sounáležitosti.

Miloš Lešikar

□ Sborové akce v červnu

Čt	01. 06.	19:00	Límská liturgie v Korunní
Ne	04. 06.	09:30	bohoslužby, Svatodušní neděle, káže M. Zikmund, VP
Po	05. 06.	16:30	schůzka křesťanské služby
Po	05. 06.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	06. 06.	14:30	koncert nejen pro starší věkem, R.Kvapil – klavír
Čt	08. 06.	19:00	schůze staršovstva
Út	13. 06.	14:30	setkání pro starší věkem
Čt	15. 06.	19:30	setkání střední generace – Martin Zikmund o Minnesotě
Ne	18. 06.	09:30	bohoslužby, káže Jaromír Dus
Út	20. 06.	14:30	setkání pro starší věkem
Čt	22. 06.	21:00	akce mládeže — nonstop čtení knihy Job
St	21. 06.	10:00	divadélko pro děti: Nápad myšky Terezky aneb o zlé koze
Út	27. 06.	14:30	setkání pro starší věkem

Hrozen vinohradského evangelického sboru

Vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 18. každého měsíce. Redakční kruh tvoří **Matěj Cháb** (chab@idealtour.cz), **Miloš Lešikar**, **Petr Sláma** (slama@etf.cuni.cz), **Jana Šarounová** (sarounova@quick.cz) a **Blanka Uličná**. Tiskovou verzi v programu OpenOffice.org připravuje **Tomáš Osladil**, internetovou **Jan Šaroun** (saroun@quick.cz). Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**